

ČUVAJ SE

513

Svako jutro u isto vrijeme ona ulazi u njegovu sobu. Zadržava se petnaestak minuta, a onda hitrim korakom izlazi van. Uvečer je obrnuto – užurbanim korakom dolazi, a sumornim odlazi, osvrćući se i gledajući broj sobe – 513. Nikako ne razumijem tu bliskost i požrtvovnost. Tko joj je on zapravo? Rođak, prijatelj, dečko? Zašto svaki dio svog slobodnog vremena troši na uzaludno sjedenje pokraj iscrpljenog bolesnika čije je stanje ionako kristalno jasno? Pitam se što se događa unutra, što mu govori, kako se osjeća. Kakva je spona veže za njega?

On

Netko je sjeo na rub kreveta na kojem ležim. Nemam dovoljno snage da bih otvorio oči i pogledao tko je, no pretpostavljam da je ona. Ionako dolazi svaki dan s nadom da ću ustati i poći s njom, iako oboje znamo da je to nemoguće, samo to dobro skrivamo. Ležim u ovoj hladnoj bolnici već četvrti mjesec. Svaki doktor me dobro poznaje, sa sestrama sam već na „ti“, ali lica pacijenata se stalno mijenjaju. Čak je i krevet na kojem ležim već poprimio oblik moga tijela, izuzev jedne opruge koja mi stalno pritišće desnu stranu leđa. Okrećem tijelo od prozora i otvaram oči. Ona mi se smiješi. Moja najbolja prijateljica. Ovdje je, baš kao što je i obećala da će biti. Polako skupljam snagu i smiješim joj se, trudim se ne pokazati bol koju osjećam. Prima me za ruku i mirno šapuće kako će sve biti u redu i kako jedva čeka da odemo na izlet koji smo planirali. Taj njezin smiješak vjerojatno je najljepši poklon koji mi je mogla dati – pun nade i vjere u moje ozdravljenje. Shvaćajući da nemam snage za razgovor, polako sklapam oči i nadam se snu u kojem ću biti s njom, znajući da će ona biti ovdje kad se probudim.

Ona

Tiho sam ušla u sobu trudeći se da ga ne probudim. Sjela sam na rub kreveta. On se promeškoltio, a ja sam podigla prekrivač do njegove brade u nadi da će mu biti toplije. Iako je zima bila blaga, u bolnici se osjećala studen. Svaka osoba koja bi ušla u predvorje vjerojatno se prvo naježila – možda od straha, a možda od te studeni koja je prožimala kosti i zbog koje su me prolazili trnci. Sada sam prestravljena, ali ujedno i bijesna jer se loše stvari događaju dobrim ljudima. Nije li strašno da tek kroz patnju nama bliskih osoba shvaćamo što imamo i da to premalo cijenimo? Milijun mi misli prolazi glavom dok ga gledam. Okreće se prema meni i polako otvara oči. Oči koje su nekada bile pune zanosa, mladenačkog poleta i ljepote, sada su sitne, umorne i ispijene, ali ne i tužne. Osjećam kako iz svog mladog tijela crpi posljednje atome energije da bi mi podario osmijeh. Smiješimo se jedno drugome, on skrivajući bol, a ja očaj. Nekako se nadam da sam ja uspješnija u skrivanju emocija nego on. Njegova bolest me shrvala. Znam da mu ne smijem pokazati slabost, te mu nježno šapućem kako će sve biti u redu i kako jedva čekam da izađe. Govorim mu o pikniku na koji bismo trebali otići, a kojeg smo očito već previše puta odgodili. Ne odgovara mi, ali u njegovim očima vidim istu želju. Oko nas muk, čuje se samo šum aparata. Kažem mu da se ne bi smio naprezati i da želim da se odmori.

Nikada neću zaboraviti taj pogled koji mi je uputio. Vapio je za spasom, želio je krenuti, ali istovremeno je znao da ne može, te se pomirio s tim. U zraku se osjećala borba, u ispijenim očima je sijevalo. Njegovi treptaji bili su sve blaži i sporiji. Borba je jenjavala, među nas se uvlačio mir. Zajedno s njime došla je tišina. Čula sam samo njegovo disanje, duboko, polagano i teško. Znala sam da ovaj mir znači nešto loše. Osjetila sam da ga gubim. U sobu je ušla medicinska sestra i rekla mi da moram izaći. Nikada mi ovih petnaest minuta nije brže prošlo. Pogledala sam ga, a oko mi je zasuzilo. Izašla sam i krenula na tramvaj.

Bol

Žurno je koračala niz hodnik. Sa zabrinutim smiješkom na licu nosila je čokoladu i došla do vrata njegove sobe. Bila su otvorena, a krevet je bio prazan. Nesvjesno je ispustila slatkiš. Potrčala sam prema njoj i tiho prozborila da mi je žao, no mora osloboditi njegov ormarić kako bi krevet bio spreman za novog pacijenta. Željela sam ostati čvrsta, ali uistinu me pogodila njezina predanost. Ušla je u sobu. Promatrala sam je kroz prozorčić na vratima. Sjela je na krevet, otvorila ladicu i izvadila papirić. Pogledala ga je, zarila lice u dlanove i zaplakala. Okrenula sam se i otišla. Nije to bio prizor za mene...

Snaga

Nije da nisam mogla vjerovati. Mogla sam, ali nisam željela. Izgubiti najboljeg prijatelja. Mislila sam da se to događa samo u filmovima s tužnim završetkom koje baš zato ni ne gledam. Trebalo se suočiti s nečim tako bolnim, a opet tako realnim i svakodnevnim. Obrisala sam suzu. Znam da mi ga nijedna slana kapljica koja klizi niz lice neće vratiti, samo će zagrijati promrzao obraz. Ali kako ću se ja vratiti u svakodnevni život? Prolaze me srsi od same pomisli na to, baš kao što su me prolazili kad sam prvi put ušla u bolnicu gdje je ležao. Priželjkujem snagu koju je imao dok je pisao posljednje riječi upućene meni: „Čuvaj se“!

Lucija Petak, 3.c